

Kapitel 0

Hr. Dicht vil til Glufrastein. Hr. og fru Dicht skal til Island, der har vi dramaeffekten, udviklingsmuligheden, befrielsens anelse, men de har arbejdet de sidste to nætter for at lægge fliser på parkeringspladsen foran huset ved siden af hr. og fru Dichts. Han har stort set ikke lukket et øje, til gengæld har han læst alle de bøger, han skulle have med til Island. Einar Már Guðmundsson: “Fodspor på himlen”, “Drømme på jorden” og “Navnløse veje”. Einar Kárason: “Nordlys”. Lort! Nu må han læse dem to gange.

I sit værksted har hr. Dicht et gammelt overfyldt skrivebord og et skåret askebæger med pibe, der er heftigt tjæret. Sikkert næsten som på Glufrastein. Den gamle var piberyger. Forældet computer. Romaner, visse opslagsbøger. Visse mærkværdigheder fra loppetorve og antikvarier. Nathaniel Hawthorne: “Huset med de syv gavle”. Flaubert: “Den hellige Antonius’ fristelser” og et tysk hæfte om svampesamling fra midten af 1800-tallet.

Vi bemærker i øvrigt en kongebå lænestol med nobelt tilsnit. Den synes lettere bedrevidende; men kan være livsbedøvet eller klog af skade. Bitter virker den sådan set ikke; men den er en kende hullet bagpå. Hr. Dicht tænder piben og får tjære på tungen. Three nuns. Pthør! Han fnytter ansigtet sammen. Glufrastein!

Nu handler det bare om at få pakket. Den tomme kuffert står og glør på ham med sit åndssvage, tandløse gab. Hr. Dicht har været verden rundt, så det volder ikke store problemer, det er bare til besvær. Inderligt besvær. Bare ned med hele lortet. Husk transistorradio og lokumspapir. Når verden går under,

kan man altid skide og høre radio. Han er mest i tvivl om, hvilken hat han skal tage med. Et eller andet til regnvejr. Hr. Dicht føler sig tung som en selvdød betonklods. Udmarvet. Brugt op. Levende balsameret. Hr. Dicht har mest lyst til at tage sin kasket med, selv om dens forebyggende virkning på regnvejr muligvis er tvivlsom. I Danmark har det naturligvis regnet hele sommeren. Den vådeste i 100 år. Jordkloden er ved at dø. Vi har svinet det hele til.

Antennen er knækket på transistorradioen. Den har sejlet rundt om Kap Horn og drevet i det Caribiske øhav, og i Sydafrika har den hørt interessante udsendelser om nye bøger. Hr. Dicht føler ikke, at kanalerne er åbne mere. Mumificeret signalforvirring. Han føler sig tømt og udstoppet.

Vi er vist ikke kommet til at holde af ham endnu. Vi har samme problemer som han selv. Et eller andet forstyrrer elskeligheden og blokerer dramaet. Strækker tomheden ud i vældige vidder af tjørnebuske, brændenælder, tidsler og skarpe klippesten en masse. En flue summer hysterisk døende. Kan hænde, hr. Dicht mindes fru Dicht. Hun ligger og sover inde ved siden af. Hendes grønne øjne er lukkede. Det krøllede hår er trykket fladt i totter. Hendes jødenæse snorker, de søde læber blaftrer; men nu må vi altså se at komme til at holde af hr. Dicht, ellers kan vi ikke blive grebet. Desværre virker han til tider så sammenbidt, at det er en hæmsko for elskelighed. Man må helst være noget uden sammenbid. Lænestolen synes dog upåvirket. Vi må give piben en anden lyd; men hr. Dicht er sur. Tiden. Trætheden. Tyngden plager ham. Han siger altid, at man skal have en kode for hver tå, man stopper i sokken hver morgen. Livet er blevet pseudo. Erstattet af uforståelige talkoder. Han føler sig som en sammenrullet støvkugle fuld af hudskæl og husstøvmider. I går holdt hans varme vand op med at løbe. Hr. Dicht blev grebet af sorg. Han havde indstillet sig på et varmt bad inden rejsen til Island. Det gør ondt i tænderne at børste dem i koldt vand. Evindelige lidelser.

Hr. Dicht trænger til luft. Han føler sig størknet i centner-tung dagligdag og rådnende skorper af forfald og betændelse. Banken havde lukket hans visa-kort i går, fordi en amerikaner havde prøvet at hæve på det i flere automater i Pennsylvania. Forkert pinkode. Han tænker bistert på Islandsturen. Hr. Dicht er så satans, allerhovedes træt af det hele.

De skal køre til Hanstholm i deres lille, røde Opel Corsa. Derfra skal de sejle til Torshavn og videre til Seydisfjörður på Island, hvor de skal køre øen rundt på en uge. Jojo, i deres lille, røde Opel Corsa. Det er en universel vits. Et sort hul af humor midt i lidelsens univers.

Hr. Dicht har fundet mailadresserne på Einar Már Guðmundsson og Sjón, men han har ikke fået mailet til dem. Han har været for syltet. Einar Kárason har han mødt tidligere ved et par lejligheder. Ham har han heller ikke kontaktet. Klokkeren er kun halv seks om morgenen. Fliserne inde hos naboen støjer for fuldt drøn. Hr. Dicht har været oppe siden klokken tre. Han vil have charmen tilbage i sin sjæl. Hans sind er blevet tyngende, kroppen skrøbelig og gammel af bad news og en verden i frigjort forfald.

Han ryster de støvede vinger,
han rusker det henfaldne sind.
Han ønsker sig storme der swinger
i hvirvlende, hvæsende vind.
Hr. Dicht kan kun regne og regne
på dage og år, han har spildt.
Han ønsker de nordlige egne
med mægtige mængder af ilt.
Han ønsker sig vilter og vækket,
han ønsker at tænke på ny.
Han ønsker sig nyfødt og klækket
i rejsernes drømmende gry.
Han ønsker at kaste sin maske

af færdigstøbt jern og beton.
Han pakker sin halvgamle taske
med skrammel og siger so long.
Han sigter mod tabte aspekter
af nordlys og stilhed og fjeld.
Hans hjerteslags dunken benægter
at dunke sin livsglød ihjel.
Livet er frøtomme skaller
og henblæste, løsrevne skæl.
Er der en skytsånd, som kalder
ham rejsende hjem til sig selv?